

Sammanfattning av Evangelii Gaudium

Kompendium av Lidia Fioravanti sammanställt till konferens med rörelserna i kyrkan, Katolska domkyrkan 8 juni 2019

Exortationen består av en introduktion och fem kapitel. Vi hinner inte presentera alla, men här är en lista på rubrikerna:

Introduktion (1-18)

1. Kyrkans missionsutveckling (19-49)
2. Det gemensamma engagemangets kris (50-109)
3. Förkunnelsen av evangeliet (110-175)
4. Evangelisationens sociala dimension (176-258)
5. Evangeliets förkunnare är fyllda av Anden (259-288)

Påven Franciskus börjar genom att beskriva den troende, dvs den som har mött Jesus i sitt liv, som en person som erfar en ny glädje:

"Glädjen över evangeliet fyller alla som möter Jesus både i hjärtat och i det liv de lever. De som tar emot hans inbjudan till frälsning befrias från synd, sorg, själslig tomhet och ensamhet. Med Kristus föds glädjen ständigt på nytt." (EG 1)

Men han anmärker att också för den kristen kan det inre livet med tiden "fångas i egenintresset och bekymren", och att det "finns inte plats för andra och för fattiga". Faran med detta är att vi blir "förbittrade, argsinta och håglösa". Om vi märker att dessa inflytanden blivit starkare än vår tro också hos oss själva, då kan vi börja om på en gång, här och nu tillsammans. Vi kan be med Påvens ord:

"Herre, jag har låtit mig luras; på tusentals sätt har jag skyggat för din kärlek, ändå är jag tillbaka igen för att förnya mitt förbund med dig. Jag behöver dig. Rädda mig igen, Herre, ta mig tillbaka i din frälsande omfamning" (EG 3)

Påven ger en lista på "några riktlinjer som kan ge nytt mod till hela Kyrkan och leda henne på färden i en ny, mycket entusiastisk och vital, evangelisationsfas". Vi ska inte fördjupa oss i alla, men återger hela listan för att visa hur denna nya evangelisation måste spridas ut till varje del av Kyrkans liv:

1. Kyrkans reformering i frågan om hennes uppsökande mission.
2. Frestelser som möter alla som arbetar pastoralt.
3. Kyrkan förstådd som hela Guds folk som evangeliserar.
4. Homilian och dess förberedande.
5. De fattigas tillhörighet i samhället.
6. Fred och rättvisa i samhället.
7. Andliga motivationer i missionens tjänst.

(kapitel 1 *Kyrkans missionsutveckling*)

(1) Kyrkan måste vara uppsökande: hon måste gå ut till alla i världen, för att dela Guds budskap om kärlek. Hur gör Kyrkan detta? Först och främst genom att (3) erkänna sig själv som en "en gemenskap av missionerande lärjungar, som tar första steget - för att vi vet att Herren har tagit initiativet, eftersom han har älskat oss först (jfr 1 Joh 4:19) - med engagemang och stöd och som bär frukt i glädje"

Hur beskrivs denna gemenskap av missionerande lärjungar?

- **känner inga gränser för att visa barmhärtighet** (eftersom vi själva har erfarenhet av kraften i Faderns oändliga barmhärtighet)

- de överbryggar avstånd och **är inte ovilliga att inta en lägre plats** om det visar sig nödvändigt

- **tar första steget och bli involverade i människors dagliga liv**, de "luktar som fåren" och fåren lyssnar gärna till deras röst. Jesus tvättade sina lärjungars fötter.

- den är stödjande: **ställer upp för människor hela vägen**, hur svår och lång den än visar sig vara. De sätter inte gränser för tiden

- **tänker alltid först och främst på frukterna**, eftersom Herren vill att den bär frukt. Den bryr sig om utsädet och tålamodet påverkas inte av ogräset

- **redo att sätta in hela sin kraft i processen** och kan till och med acceptera martyriet i ett vittnesbörd om Jesus Kristus (OBS! Ändå är det inte ett mål att få fiender utan att få se att Guds ord tas emot)

- **fylld av glädje**. Och vad är faktiskt liturgin? både ett firande av uppgiften att sprida evangeliet och en källa till hennes förnyelse i självutgivande

Men varför pratar Påven så mycket om att reformera Kyrkan? Räcket det inte att behålla den som den är nu? Franciskus citerar två dokument, ett av Påven Paulus VI och ett från Andra Vatikanconciliet, som båda kallar oss till en alltid förnyat trogenhet till Guds plan om Kyrkan:

"Kyrkan måste med genomträngande blick se in i sig själv och reflektera över det sätt på vilket hon lever... Denna levande och livliga självinsikt leder oundvikligen till en jämförelse mellan idealbilden av Kyrkan som Kristus planerade den och älskade som sin heliga och fläckfria brud (jfr Ef 5:27), och den aktuella bild Kyrkan visar världen i dag" (Paulus IV, Ecclesiam Suam 1964)

"Varje förnyelse i Kyrkan består i allt väsentligt av en allt större trohet till sin egen kallelse... Kristus kallar Kyrkan på hennes pilgrimsfärd... till denna kontinuerliga reformation som hon alltid behöver, så långt hon nu är en mänsklig institution här i världen" (II Vat, Unitatis Redintegratio 6)

En gemenskap av missionerande lärjungar har sina **strukturer**: Med strukturer menar Påven Kyrkans vanor, tidsplaner och tabeller. Han säger inte att strukturerna är onödiga, tvärtom, utan att också strukturerna måste vara *missionsinriktade, mer inkluderande och öppet* och därför *"anpassas bättre till att kanalisera evangelisationen i dagens värld och inte bara syfta till ett vidmakthållande av det befintliga"* (27) Så frågan borde inte vara: "hur bevarar vi detta?", utan hur kan vi anpassa våra strukturer till den nya situationen?".

Församlingen är *"den levande Kyrkan i nära kontakt med sina söners och döttrars hem"*. Han verkligen uppmanar oss alla, då han beskriver församlingen som *"en kommuniteternas kommunitet, en helgedom där de törstande kommer för att dricka mitt under sin vandring, ett permanent centrum för utåtriktad mission", "en miljö där man hör Guds ord och växer i kristen livsföring, för dialoger och når ut med karitativ verksamhet, tillber och firar gudstjänst som förkunnelse. I hela sin verksamhet uppmuntrar församlingen sina medlemmar och tränar dem att bli evangeliets förkunnare."* (EG 27-28)

Inom församlingens liv befinner vi rörelser oss också: **"kyrkliga institutioner, basgrupper och mindre kommuniteter, rörelser och olika föreningsformer"** som *"berikar Kyrkan som källor. De har kallats fram av Anden för att evangelisera olika områden och sektorer"*. Väckande viktigt är att alla dessa grupper *"inte tappar kontakten med den lokala församlingen och att de deltar i lokalkyrkans övergripande aktivitet"*. (EG 29)

Påven kallar varje lokal Kyrka att, in enheten med sin biskop, **"generöst, med beslutsamhet och urskillning, själv renad och reformerad, göra allvar av denna missionsimpuls så att den bär frukt"**. Påven uppmanar Kyrkan också att nå ut till *"utkanterna av det egna territoriet, eller till nya sociokulturella bostadsområden... alltid dit där behovet av ljuset från den Uppståndne Kristus och hans levnad är störst"* (30)

Han själv tog emot utmaningen, och som vi har hört försöker han också ta upp **en reform i Kyrkans centrala strukturer**, till exempel genom att ge mer effektiv makt till **Biskopskonferenserna** (t ex utveckla undervisande auktoritet i läran), enligt vad som bestämdes på II Vatikankonciliet.

"Eftersom jag är kallad att omsätta i praktiken det jag ber andra om, måste jag också tänka på påveämbetets omvändelse (...) Påveämbetet och den universella kyrkans centrala strukturer behöver också höra kallelsen till pastoral omvändelse." (GE 32)

(Kapitel 3: Evangeliets förkunnelse)

Hjärtat i vår tro och hela vårt liv är Evangeliets förkunnelse av Jesus Kristus död och uppståndelsen. Livet och döden, glädjen och lidandet, allt förvandlas efter en sådan händelse som ger en ny mening åt allting. Och vi är alla kallade till att förmedla det här budskapet till alla, men *"det är viktigt att känna till att det första ordet, **det verkliga initiativet, de verkliga handlingarna, kommer från Gud** och att det bara är genom att **infoga oss i detta gudomliga initiativ** som vi också – med honom och i honom – kan bli evangelister"* (Benedictus XVI, 2012)

Ett folk som har fått Evangeliet blir ett aktivt och kollektivt subjekt, som skapar sin egen kultur: därför är också den **folkliga fromheten** ett "äkta uttryck för Guds folks spontana missionsverksamhet. Det är en pågående och utvecklande process vars huvudsakliga förmedlare är den Helige Ande" (EG 122)

Sedan pratar Påven om **olika karismer**, varav avsikt är att förnya och att bygga upp Kyrkan. Något som vi som erfarit olika karismer i kyrkans familj bör uppmärksamma är de kriterier för en gåvas autenticitet som påven ger:

*"Ett säkert tecken på en gåvas autenticitet är dess **kyrkliga karaktär** och dess förmåga att harmoniskt införlivas i Guds heliga och trofasta folks liv för **allas goda**. (...) Ju mer en karismatisk gåva riktar in sig mot **evangeliets hjärta**, ju mer kyrklig blir den när den utövas"* (EG 130)

Och hur gör vi med våra olikheter? Vi ber och kan få hjälp av den **Helige Ande**: "bara han **kan lyfta upp mängden mångfald och pluralism och samtidigt vara enande**" (EG 131). Och det är faktiskt betydelsefullt att vi samlar precis på Pingstafton!

Efter Evangeliets förkunnelse börjar för var och en av oss en växande och progressivt mognande process, som innebär att "Guds plan för varje person och liv tas på allvar" (EG 160) tills vi kan säga med Paulus "Jag lever, fast inte jag själv, det är Kristus som lever i mig" (Gal 2:20). Varje person som har kommit till tron börjar en lärande process, men "**Den första förkunnelsen**, "Jesus Kristus älskar dig; han gav sitt liv för att frälsa dig; nu lever han vid din sida varje dag för att upplysa dig, styrka dig och befria dig", **måste falla från kateketens läppar om och om**" (EG 161)

Evangeliets pärla är Guds kärlek till oss och vår kärlek till våra medmänniska.

*"**Ingenting är mer solitt, djupt, säkert, meningsfullt och vist än denna initiala förkunnelse**. All kristen formation består i att komma djupare in i kerygmat. Det återspeglas hela tiden i det som katekesen förmedlar och är upplysande. Vi kan härigenom få större förståelse för varje ämnes innehåll i katekesen. **Det är det budskap som möjliggör ett svar på den längtan efter det oändliga som ligger förborgad i varje människohjärta**. Kerygmats innersta fordrar betoning av det nödvändigaste i vår tid. Det måste nämligen vara **uttryck för Guds frälsande kärlek som kommer före varje moralisk och religiös förpliktelse från vår sida**; det får inte tvinga på sanningen utifrån utan måste appellera till friheten; glädje, uppmuntran, livlighet och en harmonisk jämvikt måste känneteckna den. Den reducerar inte predikan till några lärosatser som kanske är mer filosofiska än evangeliska. Allt detta fordrar av den som förkunnar vissa attityder som fostrar till öppenhet för budskapet. Man måste vara tillgänglig, öppen för dialog, ha tålmod och vara varmt välkomnande på ett fördomsfritt sätt."* (EG 164)

Vi önskar varandra att varje dag se på livet och på vår kallelse genom dessa glasögon.